

We hebben het vaak over het **hart** als de plek van emoties. Maar in de Bijbel betekent het Hebreeuwse woord lev zoveel meer.

Het is het centrum van je wezen – waar gedachten, beslissingen, verlangens en geweten huizen. Het is de plek waar je kiest, worstelt, vertrouwt... en God ontmoet. Het gaat niet alleen om gevoelens.

Het is waar geloof begint – en waar rebellie wortel schiet. Het spreekt, het luistert, het keert zich om, het verhardt, het breekt... en het kan vernieuwd worden.

In de Hebreeuwse Bijbel komt **lev** meer dan 850 keer voor – een spirituele draad die door bijna elk boek van de Schrift is geweven.

De Bijbelse **lev** is geen metafoor.

Het is de ontmoetingsplaats van hemel en aarde in jou.

Het is het innerlijke altaar waar keuzes worden gemaakt, verbonden worden nagekomen (of verbroken) en waar Gods stem fluistert – of dondert.

"God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, - door genade zijt gij behouden -, en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus, om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar (zijn) goedertierenheid over ons in Christus Jezus. Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme." Efeziërs 2:4-9

Het flyer-project van NaturEl brengt alles samen wat ons dierbaar en waardevol lijkt. Alle informatie over natuurlijke gezondheid, natuurlijk leven en geestelijke groei werden samengebracht in één bundel van informatie, motiverende literatuur. Bij dat alles is de Bijbel het houvast waar alles op gebouwd wordt.

Volg HouVast via www.goednieuws.org

Zo dicht bij het hart van God

Al bijna tweeduizend jaar gebruiken christenen muziek als middel tot aanbidding. In de Bijbel schrijft de apostel Paulus: "Spreek tot elkaar met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen."

Het woord 'hymn' komt van het Griekse woord 'hymnos', wat 'lofzang' betekent. Hymnodie (het zingen of componeren van hymnen) is door de eeuwen heen geëvolueerd en veranderd en beïnvloed door nieuwe ideeën en zich ontwikkelende religieuze overtuigingen: in de hele geschiedenis van de kerk zijn er, telkens wanneer er sprake was van vernieuwing, herleving of herstel, nieuwe lofzangen ontstaan.

Tijdens de middeleeuwen ontwikkelde de hymnekunst zich in de vorm van Gregoriaanse gezangen.

Deze werden in het Latijn gezongen, meestal door kloosterkoren. Maar in de 16e eeuw kregen kerkgangers meer toegang tot hymnen dankzij de uitvinding van de drukpers en Maarten Luther, die mensen aanmoedigde om samen in de kerk te zingen.

In Engeland bracht de predikant Isaac Watts (1674-1748) een verandering teweeg in de gemeentezang. Watts was ervan overtuigd dat hymnen de religieuze gevoelens van de gelovigen moesten uitdrukken en hij ontwikkelde zich tot een productief schrijver, die honderden nieuwe hymnen componeerde. Watts wordt wel "de bevrijder van de Engelse hymnen" genoemd, omdat zijn hymnen mensen ertoe brachten niet langer alleen maar psalmen uit het Oude Testament te zingen, maar hen inspireerden om vanuit het hart te zingen, met groot geloof en begrip.

In dezelfde periode beïnvloedde een andere belangrijke stroming de kerkliederen: de methodistische beweging, onder leiding van John Wesley. John en zijn broer Charles gebruikten eenvoudige ritmes en makkelijk mee te zingen melodieën om de gemeentezang te bevorderen. Zij schreven veel van onze bekende hymnen die tot op vandaag nog steeds erg populair zijn.

Aan het einde van de 19e eeuw ontstond een nieuwe stijl van kerkliederen, bekend als 'gospel'.

Deze liederen werden doorgaans gekenmerkt door een krachtige zang en meeslepende harmonieën, en hadden een grote invloed op latere hedendaagse erediensten wereldwijd.

De twintigste en eenentwintigste eeuw hebben een explosie aan nieuwe hymneschrijvers en -benaderingen gekend. Oude teksten zijn opgefrist met nieuwe melodieën en er zijn talloze hedendaagse hymnes ontstaan. Binnen de niet-traditionele kerkbeweging is er een verschuiving van de vroegere gemeentezang naar aanbidding geleid door één zanger of een band.

Instrumentatie is populairder geworden en muzikale stijlen zijn vrijer. De kerk van vandaag is rijker dan ooit aan muzikale middelen en blijft gemeenten samenbrengen door middel van zang.

Dicht bij het hart van God...

Dit lied is ontstaan uit tragische omstandigheden. Cleland McAfee (1866-1944) verloor in 1903 twee nichtjes op jonge leeftijd aan difterie. McAfee was predikant en koorleider van de Presbyteriaanse kerk op de campus van Park College in Missouri. Zijn dochter beschreef het voorval in haar boek *'Near to the Heart of God'*. Hymnoloog William J. Reynolds citeert het verhaal: "De familie en de stad waren diep bedroefd. Mijn vader vertelde ons vaak hoe hij tot laat in de avond nadacht over wat er op de komende zondag in woord en lied gezegd kon worden... Dus schreef hij het liedje. Het koor leerde het tijdens de reguliere repetitie op zaterdagavond, en daarna gingen ze naar het huis van Howard McAfee en zongen het terwijl ze onder de hemel stonden, buiten het verduisterde, in quarantaine geplaatste huis. Het werd opnieuw gezongen op zondagochtend tijdens de dienst... Het lied werd voor het eerst opgenomen in 'The Choir Leader' in oktober 1903."

Carlton R. Young suggereert dat de strofen bevestigen dat er **dicht bij Gods hart** een ontmoetingsplaats met de Heiland is, een plaats van 'rustige stilte', 'troost', 'volledige bevrijding' en 'vreugde en vrede'.

Het refrein smeekt Jezus om ons te ondersteunen in de nabijheid van Gods hart. Een kenmerk van gospelsongs uit deze tijd, vooral die welke een intieme taal gebruiken om de relatie tussen de gelovige en God uit te drukken, is het meerdere malen herhalen van een korte zin, waardoor de boodschap dieper in het bewustzijn van de zanger kan doordringen en een klein kern van waarheid kan planten. In dit geval is de herhaalde zin 'dicht bij het hart van God', die twaalf keer voorkomt als alle strofen worden gezongen en het refrein na elke strofe wordt herhaald.

Ongebruikelijk voor gospelsongs is echter dat deze hymne deze 'plaats van rustige stilte' in de derde persoon beschrijft. Vrijwel altijd drukken andere hymneschrijvers uit deze periode hun relatie tot God in de eerste persoon uit.

De pretentieloze taal is beschrijvend in de strofen – ze schetsen een levendig beeld van het hiernamaals -de hemel? - of een plek waar we God van aangezicht tot aangezicht kunnen ontmoeten in gebed. Het refrein bereikt zijn hoogste muzikale toonhoogte bij het woord "Jezus" – een aanroeping van de "Verlosser" om ons "dicht bij het hart van God te houden".

*Dan zal Ik u een nieuw hart geven en een
nieuwe geest in uw binnenste geven. Ik zal
het hart van steen uit uw lichaam
wegnemen en u een hart van vlees geven.*

Ezechiël 36:26

Er is een plaats van vrede en rust

1.

Er is een plaats van vree en rust,
dicht bij het hart van God.
Een plaats, waar zonde niet ontrust,
dicht bij het hart van God.

Refrein:

O Jezus, mijn Verlosser,
Gods eengeboren Zoon
breng ons, die op U wachten,
straks voor Uw eeuwige troon.

2.

Er is een plaats van puur genot,
dicht bij het hart van God.
daar wacht het onuitsprekelijk lot,
dicht bij het hart van God.

Refrein:

O Jezus, mijn Verlosser,
Gods eengeboren Zoon
breng ons, die op U wachten,
straks voor Uw eeuwige troon.

3.

Er is een plaats waar wij bevrijd,
dicht bij het hart van God.
dan wonen tot in eeuwigheid,
dicht bij het hart van God.

Refrein:

O Jezus, mijn Verlosser,
Gods eengeboren Zoon
breng ons, die op U wachten,
straks voor Uw eeuwige troon.

Nader mijn God bij U... De tekst werd geschreven door de Britse auteur en dichteres Sarah Fuller Flower Adams in 1841. Er zijn twee Nederlandse vertalingen: *Nader mijn God bij U* en *Nader tot U, o Heer*. Het lied, dat onder meer bekend is doordat het het laatste muziekstuk was, dat door het strijkorkest in de eetzaal van de Titanic gespeeld zou zijn. Sommigen op het water begonnen mee te zingen, maar zwegen toen ze beseften dat voor de mannen die speelden, de muziek een sacrament was dat spoedig door de dood zou worden voltrokken. In zijn boek *The Band That Played On: The Extraordinary Story of the Eight Musicians Who Went Down with the Titanic* (Thomas Nelson, 2011) merkt auteur Steve Turner op dat het publiek in de weken direct na de ramp weinig wist over de dappere achtkoppige band die op de Titanic speelde terwijl het schip zonk. Die nacht, een eeuw geleden, verloren 1517 mensen hun leven als gevolg van een ernstig tekort aan reddingsboten. Het lied is geïnspireerd op het verhaal van de Jakobs ladder uit de Bijbel (Gen 28:11-12).

C270G